

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/1201/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814207254
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814207254.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a sudcov JUDr. Gabriely Janákovvej a Mgr. Ivana Kubínyiho v právnej veci navrhovateľa: Q. Z. L., a.s., IČO: 36 234 176, so sídlom M. XXXX/XXX, T., zast. Advokátskou kanceláriou J. GAF. s.r.o., adresa na doručovanie: M. XXXX/XXX, T. proti odporcovi: Y. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. L. XXX/XX, T., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Važecká 16, Prešov, IČO: 42 176 778, zast. JUDr. E. Z., ul. J. V. X/A, N., o zaplatenie 5.345,13 eur istiny a prísl., na odvolanie odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 28. augusta 2015 č. k. 8C/112/2014-80, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu m e n í tak, že odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľovi 3.161,64 eur s 9%-tným úrokom z omeškania od 11.05.2012 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku návrh z a m i e t a .

Žiaden z účastníkov ani vedľajší účastník n e m a j ú právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 5.345,13 eur s úrokom z omeškania vo výške 922,59 eur a s úrokom z omeškania v sadzbe 9% ročne z 5.345,13 eur od 12.04.2014 do zaplatenia všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odporkyni uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi iné trovy konania vo výške 320,50 eur, ktoré je povinná zaplatiť advokátke navrhovateľa do troch dní. Svoje rozhodnutie odôvodnil popisom obsahu listinných dôkazov, z ktorých vyvodil záver, že navrhovateľ ako veriteľ poskytol odporkyni ako dlžníčke úver vo výške 5.500 eur, ktorý sa zaviazal vrátiť v 84 mesačných splátkach splatných vždy do 15. dňa v mesiaci vo výške 132,56 eur. V dôsledku nesplácania úveru navrhovateľ vyzval odporkyňu 26.04.2012 na zaplatenie celého úveru. Bol tak preto dôvodný nárok navrhovateľa o zaplatenie čiastky 5.343,93 eur, ktorá je súčtom istiny vo výške 154,95 eur, ktorá sa stala splatnou v splátkach, no zostala nesplatenou do dňa zosplatenia ako aj zosplatennej istiny vo výške 4.767,17 eur, ktorá v deň zosplatenia nebola splatnou a úroku vo výške 421,81 eur, ktorý sa stal splatným v splátkach, no zostal nesplatený do dňa zosplatenia, a to podľa § 497 Obchodného zákonníka, keďže zaplatenie týchto súm je povinnosťou odporcu vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Za dôvodný považoval aj návrh o zaplatenie poplatkov za možnosť zmeny splátky vo výške 1,20 eur, keďže platenie tohto poplatku bolo medzi účastníkmi zmluvne dohodnuté. Navrhovateľ sa domáhal aj zaplatenia úroku z omeškania vo výške 922,59 eur za obdobie odo dňa omeškania, t. j. 11.05.2012 do 11.04.2014 a úroku z omeškania v sadzbe 9% z 5.345,13 eur od 12.04.2014 do zaplatenia. Súd uplatnenému návrhu v časti o zaplatenie kapitalizovaného úroku z omeškania vyhovel, keďže uvedená čiastka zodpovedá sadzbe úroku z omeškania z jednotlivých

vyúčtovaných čiastok. Okrem toho má navrhovateľ i právo na zaplatenie úroku z omeškania z celej istiny vo výške 5.345,13 eur od 12.04.2014 do zaplatenia, keďže k 12.04.2014 bol v omeškani so zaplatením celej istiny. Konštatoval, že nárok na úrok z omeškania má navrhovateľ v dôsledku omeškania odporkyne podľa § 365 ods. 1 Obchodného zákonníka, a to podľa § 369 ods. 1 druhá veta Obchodného zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Považoval za preukázané, že sa odporkyňa v zmluve zaviazala na vrátenie úveru právnomu predchodcovi navrhovateľa v 84 pravidelných mesačných splátkach, pričom prvá splátka bude splatná mesiac po poskytnutí úveru a dátum splatnosti všetkých ďalších mesačných splátok je zhodný s 15. poradovým dňom mesiaca. Takéto dojednanie považoval za súladné s § 9 ods. 2 písm. f/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Považoval za zrejmé to, kedy mala byť splatná prvá a kedy posledná splátka s tým, že frekvencia splátok je mesačná, a to vždy k 15. dňu mesiaca, výška splátok je po celé obdobie rovnaká a splátok je 84. Takéto vyjadrenie považoval za jasné a zrozumiteľné, keďže nielen priemernému, ale aj podpriemernému spotrebiteľovi muselo byť pri uzavretí zmluvy jasné, že keďže je mesačných splátok 84, tak posledná splátka bude splatnou po uplynutí 7 rokov od poskytnutia úveru. Požadovanie ďalších špecifikácií považoval za bezúčelný formalizmus. Mal tak za preukázané, že odporkyni bol poskytnutý úver vo výške 5.500 eur a tento mala splácať 84 mesiacov, pričom na vrátenie úveru, zaplatenie úroku a poplatku za zmenu možností splátok za celé obdobie trvania úveru mala zaplatiť celkom 11.135,04 eur. Konštatoval, že vzorec pre výpočet RPMN predstavuje nelineárnu funkciu a aj po dosadení konkrétnych údajov zo zmluvy nie je možné jednoduchým výpočtom dopracovať sa k presnej hodnote RPMN, ale len reťazcom výpočtov spresňovať zistenú hodnotu RPMN. Navrhovateľ v zmluve uviedol RPMN v rozmedzí 25,30 až 26,1 %, pričom jasne uviedol, že výška konkrétnej RPMN závisí od dňa poskytnutia úveru, ktorý nebolo možné v zmluve určiť. Súd tak dospel k záveru, že takto uvedená RPMN sa vôbec nejaví ako zavádzajúca. Údaj o RPMN uvedený v zmluve nemožno v žiadnom prípade považovať za zavádzajúci v takom zmysle, že by spotrebiteľovi sprostredkúval nesprávnu informáciu a vyvolával klamlivú predstavu o výhodnosti úveru, keďže komparatívna nevýhodnosť úveru s inými úvermi primárne vyplýva z porovnávania RPMN s priemernou hodnotou RPMN vo výške 18,59%, ktorá je výsledkom ešte komplikovanejšieho matematického vzorca, do ktorého sú dosadzované omnoho menej spoľahlivé údaje ako pri vzorci pre výpočet RPMN. Vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že údaj o RPMN tak, ako je uvedený v zmluve je v súlade s § 9 ods. 2 písm. j/ Zákona o spotrebiteľských úveroch a nespôsobuje to, že by bolo možné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, keďže uvedenie je bagatelne nesprávne, zásadne však neskresľujúcej informácie o výške RPMN nie je spôsobilé vyvolať u spotrebiteľa klamlivú predstavu, ktorá by bola spôsobilá ovplyvniť jeho rozhodnutie uzavrieť alebo neuzavrieť úverovú zmluvu.

Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie odporkyňa, ktorá navrhla jeho zmenu tak, že bude jej uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi len sumu 3.161,64 eur, a to v lehote dlhšej než tri dni od právoplatnosti rozsudku. V odvolaní uviedla, že nevidí skutkový ani právny dôvod, aby bola zaviazaná zaplatiť navrhovateľovi 5.345,13 eur aj s úrokom z omeškania v takej výške ako stanovil súd. Súdu prvého stupňa vyčítala, že sa nevyporiadal so skutočnosťou, že splatila časť dlžnej sumy vo výške 2.338,36 eur, ktorá mala byť odpočítaná od sumy úveru, pričom aj úroky z omeškania mali byť vypočítané inak s prihliadnutím na túto skutočnosť a nekompetentne vypracovanú zmluvu. Ďalej uviedla, že zmluva o úvere neobsahuje obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 Zák. č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch, a to dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, termín konečnej splatnosti, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú spotrebiteľ musí zaplatiť, pričom RPMN v úverovej zmluve je uvedená neurčito v neprospech spotrebiteľa. Ďalej tam nie je uvedená výška, počet, termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov. Vyslovila názor, že na základe takto chybné zmluvy považuje sa podľa § 11 ods. 1 písm. a/, b/ Zák. č. 129/2010 Z. z. v platnom znení poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, pričom plnením došlo k neoprávnenému majetkovému prospechu na strane navrhovateľa. Uviedla ďalej, že navrhovateľ ju vyzval 26.04.2012 na zaplatenie zostávajúcej časti úveru, pričom v zmysle bodu 42 úverovej zmluvy sa za čerpaný úver považuje suma 5.500 eur a v tomto prípade ide len o nárok na zaplatenie čerpanej istiny úveru, ale nie nárok na úrok z čerpaného úveru ani na zmluvnú pokutu, do ktorej bol tento úrok pretavený, a preto navrhovateľ má právny titul iba na zaplatenie neuhradenej časti čerpaného úveru v sume 3.161,64 eur. Súd prvého stupňa vyčítala, že nezohľadnil formálnu nedostatočnosť úverovej zmluvy spôsobenú množstvom neprehľadných povinností ukladaných odporkyni ako úverovému dlžníkovi, čo predstavuje nekalú prax zo strany navrhovateľa.

Vedľajší účastník vo vyjadrení navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť. Vo vyjadrení uviedol, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj o RPMN ako obligatórnu záležitosť, pričom navrhovateľ ako odborne znalý dodávateľ si povinnosť určiť výšku RPMN v predmetnej zmluve mohol splniť. Označenie údaje RPMN v podobe percentuálneho rozpätia dolnej a hornej hranice nespĺňa požiadavku presnosti a jednoznačnosti údaje vyjadrujúceho RPMN. Pripomenul dôležitý význam údaje o RPMN pri poskytovaní spotrebiteľských úverov, pretože tento údaj slúži spotrebiteľovi na porovnávanie úverových produktov, poskytovaných viacerými veriteľmi a nepochybne je spôsobilý ovplyvniť spotrebiteľa pri výbere úverového produktu. Zdôraznil, že zmluvné ustanovenie, podľa ktorého spotrebiteľ súhlasí s tým, že presnú výšku RPMN mu žalobca oznámi po poskytnutí úveru je v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. j/, a teda neplatnú pre rozpor so zákonom. Predmetná zmluva neobsahuje ani údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ cit. zákona, a to konečnú splatnosť poskytovaného úveru, ktorá musí byť presne datovaná, teda uvedená presným konkrétnym dátumom, pričom v zmluve nie je uvedený konkrétny dátum predstavujúci termín konečnej splatnosti úveru. Poukázal na to, že úmyslom zákonodarcu bolo, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný a uzrozumený so skutočnosťou, kedy má nastať konečná splatnosť poskytovaného úveru. Významom zaradenia citovaného zákonného ustanovenia je, aby dodávateľ poskytol spotrebiteľovi jasný a určitý termín konečnej splatnosti a nie, aby si spotrebiteľ musel sám matematickými operáciami odvodiť dátum konečnej splatnosti z údajov uvedených v zmluve o úvere, alebo všeobecných obchodných podmienok. Ďalej vyslovil názor, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje obligatórna náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ cit. zákona, a to údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny úrokov a iných poplatkov. Vyslovil názor, že cieľom zákonnej úpravy náležitostí, ktoré musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať je, aby náležitosti uvedené v konkrétnych zmluvách o spotrebiteľských úveroch boli pre spotrebiteľa určité, prehľadné a zrozumiteľné. Je totiž nevyhnutné, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný o tom v akej výške a ako dlho a v akých termínoch je povinný splácať istinu, úroky a iné poplatky. Ďalej vyslovil názor, že pokiaľ sa nenachádzajú všetky obligatórne náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy v súlade s § 9 ods. 2 Zák. č. 129/2010 Z. z. zreteľne uvedené v texte hlavnej zmluvy a sú len súčasťou jednoliateho miniatúrneho textu formálne nedostupných obchodných podmienok, resp. ďalších listín, ku ktorým spotrebiteľ svojim podpisom ani nepristúpil, potom majú za to, že takýto úver prvostupňový súd má posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov.

Navrhovateľ sa k odvolaniu odporkyne nevyjadril.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné zmeniť podľa § 220 O.s.p.. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým sa končí konanie vo veci samej možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písm. a/ až f/ cit. zákonného ustanovenia.

V prejednávanej veci odporkyňa vo svojom odvolaní výslovne neoznačuje ani jeden z tam uvedených dôvodov na odvolanie, avšak z obsahu odvolania je zrejmé, že súdu prvého stupňa vyčíta nesprávnu aplikáciu Zák. č. 129/2010 Z. z. na skutkový stav, ktorý vyplynul z predložených listinných dôkazov, čo je dôvodom na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

Podľa súdnej praxe sa za nesprávne právne posúdenie veci považuje mylná aplikácia a výklad právnej normy na zistený skutkový stav, alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Preskúmaním danej veci zistil odvolací súd, že súd prvého stupňa vykonal nesprávny výklad ustanovenia § 9 Zák. č. 129/2010 Z. z. a tým aj jeho nesprávnu aplikáciu na skutkový stav, ktorý vyplynul z listinných dôkazov, a zároveň aj na vec nesprávne aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka.

Ust. § 11 ods. 1 Zák. č. 129/2010 Z. z. vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia citovaného zákonného ustanovenia ako aj ustanovenie s ním súvisiaceho § 9 musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že nedodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou robí z týchto náležitostí

nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav. Práve s ohľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva bol prijatý aj Zák. č. 129/2010 Z. z. a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, ktoré sú uvedené práve v § 11 Zák. č. 129/2010 Z. z. v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu. Účelom náležitosti ustanovených v § 9 ods. 2 písm. k/ Zák. č. 129/2010 Z. z. je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože potom nie je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky, teda odplatu navrhovateľa. Uvedené nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keď z iných ustanovení zmluvy vyplýva výška úrokov a poplatkov. Citované ustanovenie má za cieľ v zrozumiteľnej forme informovať spotrebiteľa, ako bude s jeho splátkou naložené a najmä aká časť úveru bude ňou splatená, okrem odplaty veriteľa.

Ust. § 9 ods. 2 písm. f/ cit. zákona vyžaduje ako náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj uvedenie doby trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Podľa súdnej praxe sa vyžaduje práve v záujme zabezpečenia prehľadnosti a informovanosti spotrebiteľa ako dlžníka uvedenie dátumu konečnej splatnosti nepostačuje len uvedenie počtu splátok, z ktorého by si mal sám spotrebiteľ vyvodzovať konečnú splatnosť. Citované zákonné ustanovenie bolo zaradené do zákona v záujme ochrany spotrebiteľa práve vzhľadom na predchádzanie nedorozumeniam a nejednoznačnostiam v otázke konečnej splatnosti úveru. Výklad citovaného zákonného ustanovenia, ktorý vykonal súd prvého stupňa preto neobstojí a je v rozpore s ustálenou súdnou praxou súdov Slovenskej republiky.

V prejednávanej veci je tak nepochybné, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá účastníkmi dňa 18.06.2010 nespĺňala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/, j/, čo samotné už postačuje k záveru o tom, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov tak, ako je to upravené v ust. § 11 ods. 1 písm. b/ Zák. č. 129/2010 Z. z..

Vzhľadom na takýto výklad a aplikáciu príslušných ustanovení Zák. č. 129/2010 Z. z. je potrebné vyvodiť záver o tom, že v prípade poskytnutia spotrebiteľského úveru vo výške 5.500 eur, z ktorého nepochybné odporkyňa zaplatila sumu 2.338,36 eur zostáva zaplatiť 3.161,64 eur v dôsledku čoho len po túto sumu mohol byť návrh na začatie konania úspešný.

Za opodstatnený je potrebné považovať návrh aj v časti, ktorým sa domáhal navrhovateľ o zaplatenie úroku z omeškania.

V tejto súvislosti je však potrebné poukázať taktiež na nesprávnu aplikáciu Obchodného zákonníka súdom prvého stupňa.

Problematikou aplikácie Občianskeho verus Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy sa zaoberá uznesenie Ústavného súdu SR č. k. I ÚS 402/2013-10. Bol tam vyslovený názor, že niet žiadneho dôvodu, aby na predmetnú právnu vec spotrebiteľskej povahy nemala dopadať právna ochrana vyplývajúca z ust. § 54 Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľské zmluvy vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy treba

považovať za typické občianskoprávne vzťahy. Vec, ktorá sa týka spotrebiteľského úveru a vzťah založený spotrebiteľskou zmluvou je regulovaný osobitnou právnou úpravou (Zák. č. 129/2010 Z. z. a ust. Občianskeho zákonníka). Ide tak o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu, teda o typický občianskoprávny vzťah. Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najfrekventovanejšie občianskoprávne vzťahy. Je preto náležité a plne v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, že v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnú úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo. Súd prvého stupňa vlastne nespochybnil tú skutočnosť, že ide o spotrebiteľskú zmluvu a v konečnom dôsledku tomu zodpovedá aj definícia spotrebiteľskej zmluvy, za ktorú sa považuje každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ak ju uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ústavný súd zároveň v citovanom uznesení uviedol, že dualistický systém záväzkového práva na Slovensku je určitá anomália medzi právnymi poriadkami (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy, dvojaká právna úprava zmluvných pokút a podobne). Aplikáčna prax síce ukazuje, že aj takýto stav môže dlhodobo fungovať, avšak niet rozumného dôvodu na skonštatovanie, že na plynutie času a jeho dôsledky vrátane premlčania v typickej občianskoprávnej veci má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi biznismenmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre spotrebiteľov výhodnejšia. V bežných medziľudských vzťahoch použitie podnikateľského práva na spotrebiteľský vzťah môže s nepochopením a v rozpore a s princípom právnej istoty a dôvery v objektívne právo narážať na predstavy spotrebiteľov, že na nich dopadá občianske právo a nie Obchodný zákonník.

Povinnosť platenia úrokov z omeškania v danom prípade je preto potrebné posudzovať podľa ust. občianskeho práva, a to § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak je dlžník v omeškani, je povinný platiť úroky z omeškania, ktorých výška sa stanovuje podľa § 3 ods. 1 Nariadenia č. 87/1995 Z. z., a podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o 8% percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Aj pri aplikácii citovanej právnej úpravy treba považovať za opodstatnený návrh na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9% za dobu od 11.05.2012, t. j. odo dňa omeškania, avšak len zo sumy predstavujúcej zostatok nesplateného úveru, t. j. zo sumy 3.161,64 eur.

Rozsudok okresného súdu bol preto odvolacím súdom v uvedenom zmysle zmenený.

Podľa konečného rozhodnutia bol tak každý z účastníkov v konaní len čiastočne úspešný, a preto náhradu trov ako prvostupňového tak i odvolacieho konania aplikoval odvolací súd ust. § 142 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého v prípade ak má účastník v konaní len čiastočný úspech rozhodne súd tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, čo sa vzťahuje aj na vedľajšieho účastníka.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.